

Zofia Szczygielska

"Paradoks o Różewiczu", Zbigniew
Majchrowski, "Dialog" nr 11 (1986) :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 30/3-4 (105-106), 356

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MAJCHROWSKI Zbigniew: Paradoks o Różewiczu. "Dialog" 1986 nr 11 s. 111-116.

Autor rozważa podstawowy temat pisarstwa Różewicza - status pisarza (szerzej artysty) we współczesnym świecie. Skatologiczna blasfemia Różewicza uderza w aksjomatyczny prymat ducha nad materią. Wystąpienie pisarza przeciwko mitowi poety jako człowieka uduchowionego, natchnionego improwizatora traktuje krytyk jako zwrócenie się, pars pro toto, przeciwko wszelkim eufemizmom kultury i mistyfikacjom. Opowiadane przez Różewicza biografie interpretowane są jako symboliczne biografie artysty wieku. W parodiach i skatologii niszcząc mit poety-olimpijczyka wraca Różewicz do mitu "zranionego poety".

BP/105-106/101

Z.S.

MAKOWSKI Stanisław: "Fortepian Szopena" C. Norwida. /W:/ Cypriana Norwida kształt prawdy i miłości. Analizy i interpretacje. Red. S. Makowski. Warszawa 1986, WSiP, s. 119-131.

Rezygnując z polemiki z dotychczasowymi interpretacjami wiersza, autor proponuje jego nowe odczytanie z perspektywy fragmentu VII, ze szczególnym uwzględnieniem kategorii "Doskonałego wypełnienia" i "Braku". Istotę Norwidowego pojmowania dzieła sztuki i jego tragicznego wchodzenia w obieg społeczny wiąże z trzema tradycjami: antyczną (Pigmalion, Orfeusz), chrześcijańską (Chrystus) i narodową (Piast).

BP/105-106/102

T.Ch.